

Arrest

nr. 296 556 van 6 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS loco advocaat P. HEYVAERT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 april 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 april 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"U verklaart geboren te zijn in Tripoli op (...) 1989, de Libische nationaliteit te bezitten, een Arabier en soennitisch moslim te zijn. Heel uw leven hebt u in Al Zawiya, Tripoli, gewoond in het district Gharb Al Modrud, dit is in het westen van Al Zawiya. U en uw familie hebben er altijd in hetzelfde huis gewoond, en dit tot op heden. Uw vader, S., trekt een klein pensioen gezien hij vroeger werkte in een plasticfabriek; uw moeder Awatif is leerkracht en geeft nog steeds les in een school vlakbij uw huis en verder hebben jullie nog wat inkomsten uit een boomgaard. U hebt één broer en vier zussen: uw zus M. is gehuwd en woont in Tripoli, uw zus A. studeert geneeskunde in al Zawiya, uw zussen F. en H. gaan nog naar school en wonen allen nog bij uw ouders, uw broer A. studeert 'business management' in Sabrata.

In 2009/2010 bent u afgestudeerd als ingenieur, u studeerde aan de universiteiten van Sabrata en Al Zawiya en werkte vóór 2011 zo'n half jaar 'in de olie'. Na de incidenten die plaatsvonden in 2011 was u vooral actief in de aankoop en verkoop van auto's en de verkoop van de sinaasappelen van jullie boomgaard.

U bent verliefd op S. en jullie zijn van plan jullie te verloven, jullie beider families zijn hiermee akkoord.

U bent zelf nooit politiek actief geweest maar een oom, A. H. H., was voor 2011 ambassadeur en hij behoorde voor de revolutie tot het regime van Khadaffi. Sinds 2011 is hij een normaal man, zo stelt u.

U woonde niet graag in Al Zawiya omdat dit een regio is waar zich vele criminelen en smokkelaars ophielden, iedereen die ooit een misdaad had gepleegd verstopte zich daar, een tweetal maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werden twee van uw familieleden gedood, zonder reden zo stelt u. U had al geruime tijd het voornemen het land te verlaten daar u deze situatie beu was en u er als hooggeschoolde niet aan de bak kwam.

Verder kwam u sinds 2017/2018 al eens in aanvaring met ene A. A., een lid van Al Wifaq en officier bij het ministerie van binnenlandse zaken. Wanneer u uw zus in uw auto naar de unief bracht, die zich 'in de zone van de criminelen bevindt', zette hij al eens uw auto blok en twee keer schoot hij op uw wielen, maar hij had het niet enkel op u voorzien, deze persoon had problemen met iedereen die uit de regio Modrud komt. Bovendien waren de mensen uit uw regio aanhangers van Haftar en wanneer jullie 'naar de andere kant' gingen werden jullie gepest door de aanhangers van Al Wifaq. Daarenboven hebt u een aantal achterneven die in het centrum van Al Zawiya wonen en die zich bij verschillende groeperingen hebben aangesloten en een slechte reputatie hebben in uw regio, velen van hen zijn drugssmokkelaars, mensensmokkelaars en hebben aanslagen gepleegd waardoor u, gezien u dezelfde achternaam hebt, niet meer naar Tripoli durfde te gaan. Zo ook werd er al eens op TV vermeld dat M. S., uw naam, in het ziekenhuis lag, terwijl u thuis bij uw moeder was of werd er wanneer u een controlepost passeerde als eens gezegd dat u tot een bepaalde militie behoorde.

Op 22 mei 2019 werd u door uw moeder gevraagd uw zus M. en haar kinderen, die in de buurt van de kliniek Ibn Al Nafis woonden in haar huis te gaan ophalen, haar man was er op dat moment niet en de troepen van Haftar stonden op het punt binnen te trekken in Salaheddin, in de buurt van waar ze woonden. U vertrok met de auto en reed doorheen verschillende wijken, plotseling botste u op een versperde straat, werd er hard geschoten en hoorde u een explosie, de ruiten van uw wagen werden vernield en toen u uit de auto probeerde te geraken merkte u dat u gewond was geraakt aan uw benen. U was op het verkeerde moment op de verkeerde plaats, zo geeft u aan. U verloor het bewustzijn, werd overgebracht naar het ziekenhuis waar u drie operaties diende te ondergaan. U hebt dit alles niet meegekregen daar u in coma was gevallen en pas weer bij bewustzijn kwam in een ziekenhuis in Italië.

Op 1 juni 2019 werd u immers in een ambulance vliegtuig naar Rome gevlogen en verbleef daar bijna twee jaar waarvan een hele periode in een ziekenhuis, de medische kosten werden betaald door de Libische staat. Elke Libische jonge man die gewond geraakt was en in Italië verbleef kreeg zo'n 1.000 euro per maand van de Libische staat. Vanaf 2020/2021 kregen u en een viertal andere Libische jonge mannen die daar verbleven ruzie met S. J. en N. A. D. Z. die er op het consulaat werkten. U was intussen overgebracht van het ziekenhuis naar een hotel en had hen, samen met andere gewonden, gevraagd geopereerd te mogen worden, wat zij niet nodig vonden. Uiteindelijk werden jullie rond maart 2021 via Turkije overgevlogen naar Montenegro en na een therapie van zo'n twee maanden reisde u via Oostenrijk in mei 2021 terug naar Milaan. U ging naar het consulaat en herhaalde dat u een operatie nodig had, ze hielden uw medische documenten in en u kreeg te horen dat het pure inbeelding was waarna u naar een specialist in Rome ging die vaststelde dat u wel degelijk een operatie nodig had. Met het geld van uw familie kon u een operatie ondergaan en daarna een kamer in een hostel huren. Zo'n anderhalve maand later kwam een oom naar Italië voor een kankerbehandeling, u begeleidde hem naar Milaan voor verdere behandeling, doch hij overleed ten gevolge van zijn ziekte en zijn lichaam werd terug naar Libië gerepatrieerd om te worden begraven. U verbleef in een hotel in Milaan waar ook andere Libiërs verbleven, onder wie ook twee neven van de consul, M. J. en R. G.. Zij verbleven er onder het mom van een medische behandeling, doch dit was slechts een voorwendsel om de maandelijksse toelage te kunnen incasseren. Omwille van uw eerdere woordenwisselingen met de consul

waarin u toen uw rechten had opgeëist werd u plots door die twee neven in uw kamer aangevallen, de consul had hen tegen u opgezet omdat u de enige van die vijf jongeren die indertijd ruzie hadden met de consul nog ter plekke was, alle anderen waren reeds naar verschillende bestemmingen in Europa vertrokken waren en hij u wilde weggagen.

U was deze situatie zat en hebt in juni 2022 Italië legaal verlaten en bent met de trein naar Parijs gereisd, hier werd u echter aangehouden, kreeg u een document overhandigd met het verbod het Frans grondgebied te betreden en werd u overgedragen aan de politie van Turijn. Uiteindelijk kon u dan toch uw reis verder zetten naar België, waar u op 20 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indient. Omwille van al die conflicten hebt u het op psychisch vlak ook moeilijk gehad en bent een tweetal keer hier naar een psycholoog geweest, doch sinds u hier werkt bent u niet meer geweest en hebt u intussen uw medicatie afgebouwd, deze neemt u enkel nog als u pijn heeft.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw paspoort geldig van 13.07.2016 tot 12.07.2024, foto's en medische stukken (knie/been/psychologische problemen) en chatberichten met uw Italiaanse arts en stelde u nog een video te hebben over uw verblijf in het ziekenhuis in Italië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en medische stukken blijkt immers dat u problemen heeft met uw knie/been en uw advocate bij aanvang van het persoonlijk onderhoud te kennen gaf dat u geen pijnstillers had genomen vanwege het op handen zijnde gehoor (CGVS p.2). Verder legt u nog een attest neer opgemaakt door een psychologe dd.08.09.2022 waaruit blijkt dat u slaapproblemen hebt, nachtmerries en depressief bent (zie administratief dossier). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd er u bij aanvang van het gehoor duidelijk te kennen gegeven dat u ten allen tijde mocht opstaan, rondwandelen of een pauze vragen en werd er u bij aanvang van het gehoor eveneens gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud af te leggen, iets wat u volmondig beaamde en waartegen ook uw raadvrouw geen bezwaar maakte (CGVS p.2). Na de pauze werd u door de protection officer gevraagd of tot dan toe alles oké verlopen was voor u en of u in staat was het gesprek verder te zetten, wat u beaamde. In kader van het afronden van het onderhoud, hiernaar gepeild, gaf u aan alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen en dat het onderhoud goed verlopen was (CGVS p.2, 7, 10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op CGVS dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo dient te worden opgemerkt dat u het in kader van het voorbereidend gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter en alleen had over het gegeven dat u tijdens een schietpartij tussen twee groeperingen, Al Wifaq en Haftar, gewond was geraakt toen u onderweg was om uw zus in Tripoli te gaan ophalen. U zou het bewustzijn hebben verloren en in een ziekenhuis in Italië terug zijn wakker geworden. U ziet het niet zitten naar Libië terug te keren omdat het er nog altijd gevaarlijk is, drie groeperingen tegen elkaar vechten en het chaos is (Vragenlijst CGVS punt 3.5).

Ook op het CGVS geeft u aan 'een toevallig slachtoffer' te zijn geweest en u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was waardoor u zwaar gewond raakte, in coma viel en pas in Italië terug bij bewustzijn kwam (CGVS p.7). Tot daar loopt uw relaas gelijk met hetgeen u op DVZ heeft verklaard. Doch, dan verklaart u op het CGVS plots dat u tijdens uw verblijf in Italië in een persoonlijk conflict verwickeld geraakte met de consul die u dan uiteindelijk door twee van diens neven in elkaar liet slaan, een conflict dat ook impact heeft in Libië, hebt u het over achterneven met dezelfde naam die tot verschillende milities behoren en waardoor u gepest werd omdat jullie dezelfde achternaam dragen, vermeldt u problemen met ene A. A., een lid van Al Wifaq, door wie u sinds 2017/2018 werd lastiggevalen en heeft u het over vernederingen wanneer u zich, die in een regio woonde onder controle van Haftar, naar een ander deel van de regio begeeft waar anderen het voor het zeggen hebben (CGVS p.3,6,8,9). U hier dan ook mee geconfronteerd antwoordt u 'hoe zou ik het zeggen, in het eerste gesprek voelde ik me niet goed, de persoon die voor me zat gaf me geen goed gevoel, moest ik het vertellen hebben zou hij me zeggen je liegt' (CGVS p.10). Bovendien was u op het tijdstip van uw gesprek op DVZ hier pas recent toegekomen, nam u veel medicatie en was u de enige die daar door twee personen werd gehoord en voegt u toe 'als u terugkijkt naar mijn verklaringen, veel ja en neen, ik heb niet veel

gezegd' (CGVS p.10). Uw uitleg kan echter totaal niet volstaan om al deze omissies goed te praten. Het CGVS kan er voor een stuk in meegaan dat u tijdens zo'n voorbereidend gesprek nog onder de indruk bent van alles wat er u overkomen is en onderschat evenmin de stress die een dergelijke procedure voor de betrokken persoon met zich mee kan brengen, doch is het totaal niet geloofwaardig dat u het bij DVZ louter hebt over uw medische problematiek terwijl u nu in kader van uw persoonlijk onderhoud met tal van persoonlijke problemen op de proppen komt, temeer u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u bij DVZ de essentie van uw motieven had kunnen aangeven, wat u volmondig beaamde (CGVS p.3, 10). Dat uw medische problematiek voor u het meest belangrijke is, daar kan het CGVS in meegaan, doch dat u op geen enkel moment ook maar naar enig persoonlijk probleem buiten deze medische problematiek refereert, kan niet aanvaard worden.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u vermeldt dat een oom, A. H. H., vóór 2011 ambassadeur was en hij voor de revolutie tot het regime van Khadaffi behoorde, sinds 2011 is hij een normaal man, zo geeft u aan (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat deze oom op geen enkel moment een invloed heeft gehad op uw vertrek uit het land en bijgevolg wordt dit gegeven niet verder meegenomen in de beoordeling van het CGVS. Ook wat betreft uw verklaring dat een aantal maanden geleden twee familieleden werden vermoord dient aangestipt dat u zelf aangeeft dat ze zonder reden werden gedood en dat u; los van het feit dat u dit niet aantoon, nergens aannemelijk maakt dat dit op een of andere manier met u in verband staat (CGVS p.8).

Uw raadvrouw wijst nog op het gegeven dat u symptomen heeft van PTSD, zoals nachtmerries en slaapproblemen. Dient in dezer te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft twee à drie keer naar een psycholoog te zijn geweest doch u, sinds u hier bent beginnen werken, niet meer bent geweest (CGVS p.10-11). Bovendien hebben er zich, en zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt, geen problemen voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud en moest u medische redenen willen invoeren, u zich hiervoor tot de geijkte procedure dient te richten. De overige door u neergelegde stukken doen hieraan geen afbreuk daar ze betrekking hebben op uw identiteit/ nationaliteit en uw fysieke medische problematiek, elementen die hier niet ter discussie staan. De video van uw verblijf in een ziekenhuis in Italië werd niet bekeken door het CGVS daar deze opname en behandeling hier niet ter discussie staat. Volledigheidshalve dient aangestipt, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u zich voor de medische problematiek dient te richten tot de geijkte procedure.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; de COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden.

Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is evenwel alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen.

Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, was er tijdens de verslagperiode verder sprake van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven tijdens de verslagperiode in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het

opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er toch sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari-april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Zo dient in dit kader opgemerkt dat uw familie nog steeds in jullie huis in Al Zawiya woont, uw moeder geeft les in de school vlakbij uw huis, uw zus studeert nog steeds geneeskunde aan de universiteit van Al Zawiya en uw beide jongere zussen gaan naar school. U broer studeert aan de universiteit van Sabrata (CGVS p.5). Hieruit blijkt duidelijk dat u, ook al bent u minder mobiel, een netwerk heeft in uw land op hetwelk u kan terugvallen en dat u kan bijstaan moest u hier nood aan hebben. Daarenboven kan uit deze verklaringen worden afgeleid dat uw familieleden gewoon verder gaan met hun leven zodat

het CGVS geen reden ziet waarom dit in uw hoofde niet het geval zou zijn temeer, en hier herhaalt het CGVS zichzelf, u kan rekenen op hulp en bijstand van een netwerk.

Bijgevolg laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker werpt tevens een beoordelingsfout op.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing die hij tracht te weerleggen. Hij verwijt verzoeker een subjectieve beoordeling en meent dat er sprake is van niet-doorslaggevende elementen die geenszins van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te kunnen besluiten.

Er wordt ten eerste aangestipt dat verzoeker naast de veiligheidssituatie in zijn herkomstland ook persoonlijke factoren noemde die volgens hem aanleiding gaven tot vrees voor vervolging zijnde de problemen die hij had ondervonden met de neven van de consul en het lidmaatschap van groepen en het criminele gedrag van familieleden. Verzoeker voert aan dat deze twee elementen niet werden onderzocht door het CGVS omdat hij deze niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft aangehaald terwijl hij heeft aangegeven waarom hij hierover eerder niet heeft kunnen spreken. Er wordt in dit verband betoogd dat het goed voorstelbaar is dat verzoekers geheugen en zijn vermogen om zich over zijn herinneringen uit te drukken zijn veranderd door de traumatische gebeurtenissen die hij in Libië en in Italië heeft meegemaakt. Na verwijzing naar algemene informatie besluit verzoeker dat het heel gewoon en dus bijna normaal is dat een eiser moeite heeft met het afleggen van verklaringen tijdens een hoorzitting en wijst hierbij ook nog op zijn psychische klachten die na het gehoor bij de DVZ werden geconstateerd.

Ten tweede benadrukt verzoeker zijn vrees wegens het conflict met familieleden van een hoge ambtenaar die leden zijn van de militie “Al Far” en wijst op zijn verklaringen op het CGVS. Verzoeker stelt dat hem hieromtrent geen meerdere vragen werden gesteld en onderstreept dat hij omwille van zijn politieke mening over de bijstand van de Libische regering in conflict kwam met twee gevaarlijke militieleden waardoor hij door deze overtuigingen of omwille van het feit dat hij wordt gezien als vijand van de leden, vreest slachtoffer te worden van de militie Al Far.

Ten derde wordt in het verzoekschrift verder ingegaan op verzoekers problemen met zijn achterneven die leden zijn van criminele groeperingen. Verzoeker meent dat hem hierover geen vragen werden gesteld en wijst erop dat hij een specifieke incident omwille van deze neven heeft aangehaald op het CGVS.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus bekritiseert verzoeker de motieven in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in Libië. Hij betoogt dat verweerder zich slechts heeft gebaseerd op één rapport van september 2022 en één enkel kwalitatief criterium (aantal burgerslachtoffers) om de huidige veiligheidssituatie te beoordelen terwijl de huidige situatie en de realiteit op het terrein in Libië complexer, problematischer en ernstiger is dan verweerder doet uitschijnen. Hierbij wijst verzoeker op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en voert hij aan dat het aantal burgerslachtoffers relevant kan zijn doch geen beslissende factor kan vormen. Verzoeker meent dat uit de aangehaalde rechtspraak volgt dat de systematische toepassing van één criterium om de intensiteit van een gewapend conflict te bepalen zonder alle relevante omstandigheden te

onderzoeken die kenmerkend zijn voor de situatie in Libië zoals verweerder in casu doet met betrekking tot het aantal burgerslachtoffers, de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn schendt. Met betrekking tot het Algemeen Ambtsbericht dat verweerder heeft geraadpleegd wordt dan weer gesteld dat deze dateert van september 2021 en bezwaarlijk recente, geactualiseerde en gedetailleerde informatie bevat over de huidige politieke en veiligheidssituatie in Libië of over het al dan niet nakomen van het staakt-het-vuren en de andere in het land sindsdien in het land.

Verzoeker gaat daarnaast over tot een globale beoordeling van de situatie in Libië op basis van uitgebreidere landeninformatie waarbij hij tot de conclusie komt dat er heden nog steeds sprake is van een mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict als gevolg waarvan hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Zo houdt verweerder volgens verzoeker geen rekening met de gevolgen die de gewapende aanval en het beleg van Tripoli hebben gevormd voor de burgerbevolking die er zich in deze regio verplaatst zoals bijvoorbeeld achtergelaten landmijnen en boobytraps. Voorts haalt verzoeker algemene informatie aan die verder kijkt dan het aantal burgerslachtoffers en aantal veiligheidsincidenten zoals stijging van geweld en de gewelddtenden. Er wordt verder ook gewezen op een rapport met betrekking tot het nakomen van eerdere wapenstilstanden en de situatie op het moment kort na het staakt-het-vuren van 19 augustus 2020 na 16 maanden van intense gevechten rond Tripoli. Verder geeft verzoeker nog een overzicht van verschillende recente online nieuwsartikelen om de huidige situatie en de toenemende intensiteit van gewapende confrontaties in Libië die in ieder geval bij de globale beoordeling betrokken moeten worden om de intensiteit van een gewapend conflict te bepalen. Ook haalt verzoeker een rapport van 9 december 2022 aan aangaande de beoordeling van de veiligheidssituatie met verschillende opflakkingen van geweld en een belangrijke verschuiving in de dynamiek van de gewapende groepen en de gespannen situatie in het Westen van Tripoli waarvan verzoeker afkomstig is. Verzoeker besluit dat met deze recente ontwikkelingen en alle bovenstaande omstandigheden, waaronder ook de vaststelling van achtergebleven explosieven in en rond de buurt van zijn regio van herkomst, dus in zijn globaliteit rekening moet gehouden worden bij de beoordeling van de intensiteit van het gewapend conflict en dus het willekeurig geweld waaraan hij in geval van terugkeer dreigt blootgesteld te worden en het slachtoffer dreigt te worden, quod non in casu nu verweerder louter de intensiteit van het geweld uitsluitend op basis van één enkel kwantitatief criterium, nl. het numerieke aantal burgerslachtoffers, heeft beoordeeld. Uit het administratief dossier kan verder niet afgeleid worden op welke concrete gegevens en informatie verweerder de motieven van de bestreden beslissing steunt op basis van dewelke hij van mening is dat er in Libië actueel geen sprake is van een niveau van willekeurig geweld dat dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker er alleen al door zijn aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zou lopen, aldus verzoeker.

Tot slot gaat verzoeker in op zijn persoonlijke omstandigheden in toepassing van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie waarbij hij aangeeft dat hij slachtoffer werd en zwaar gewond geraakte wegens een ontploffing en sindsdien gezondheidsproblemen heeft waaronder zijn psychologische problemen (depressie, slapeloosheid) en zijn beenletsel waardoor hij niet over al zijn motorische vaardigheden beschikt. Verzoeker meent in geval van blootstelling dat hij bijzonder kwetsbaar zal zijn en een bijzonder risico loopt om blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Er wordt hierbij nog opgeworpen dat verzoeker zich opnieuw in dezelfde situatie als de eerdere ontploffing kan bevinden gezien zijn familieleden nog steeds in Libië wonen en de veiligheidssituatie niet is verbeterd.

In casu blijkt ook duidelijk dat verzoeker een bijzondere profiel heeft die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, aldus verzoeker.

2.2. Stukken

Op 6 oktober 2023 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- medisch getuigschrift van 2 juni 2023;
- globaal medisch dossier;
- Fedasil-verslag van 14 september 2022 inzake verzoekers verblijf;
- nieuwsartikel van Independent "On the front lines in Libya's latest war, a proxy battle is leaving the civilians to suffer" van 31 mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden stipt de Raad aan dat verzoeker steunmaatregelen werd verleend en kan worden gewezen op volgende pertinente bevindingen in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en medische stukken blijkt immers dat u problemen heeft met uw knie/been en uw advocate bij aanvang van het persoonlijk onderhoud te kennen gaf dat u geen pijnstillers had genomen vanwege het op handen zijnde gehoor (CGVS p.2). Verder legt u nog een attest neer opgemaakt door een psychologe dd.08.09.2022 waaruit blijkt dat u slaapproblemen hebt, nachtmerries en depressief bent (zie administratief dossier). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd er u bij aanvang van het gehoor duidelijk te kennen gegeven dat u ten allen tijde mocht opstaan, rondwandelen of een pauze vragen en werd er u bij aanvang van het gehoor eveneens gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud af te leggen, iets wat u volmondig beaamde en waartegen ook uw raadvrouw geen bezwaar maakte (CGVS p.2). Na de pauze werd u door de protection officer gevraagd of tot dan toe alles oké verlopen was voor u en of u in staat was het gesprek verder te zetten, wat u beaamde. In kader van het afronden van het onderhoud, hiernaar gepeild, gaf u aan alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen en dat het onderhoud goed verlopen was (CGVS p.2, 7, 10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker volhardt in zijn medische problemen en kwetsbaarheid zoals ook bijkomend wordt gestaafd middels de medische stukken toegevoegd aan zijn aanvullende nota van 6 oktober 2023, doch gaat er aan voorbij dat zijn medische problemen door het CGVS niet worden betwist en hem steunmaatregelen werden verleend om hier op een passende wijze aan tegemoet te komen. Verzoeker laat voormelde concrete motieven evenwel ongemoeid zodat hij geen afbreuk kan doen aan de conclusie dat hij in de gegeven omstandigheden, waarbij in zijn hoofde bijzondere procedurele noden werden aangenomen, redelijkerwijze kan worden gesteld dat zijn rechten in het kader van de administratieve procedure gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers beschermingsverzoek is enerzijds gesteund op een vrees wegens de veiligheidssituatie in Libië alsook op een vrees wegens een persoonlijk conflict met (de Libische neven van) de consul in Italië alsook een vrees wegens het lidmaatschap van zijn achterneven (met dezelfde achternaam als hem) bij verschillende milities.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst met reden het volgende vastgesteld:

“Zo dient te worden opgemerkt dat u het in kader van het voorbereidend gesprek bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter en alleen had over het gegeven dat u tijdens een schietpartij tussen twee groeperingen, Al Wifaq en Haftar, gewond was geraakt toen u onderweg was om uw zus in Tripoli te gaan ophalen. U zou het bewustzijn hebben verloren en in een ziekenhuis in Italië terug zijn wakker geworden. U ziet het niet zitten naar Libië terug te keren omdat het er nog altijd gevaarlijk is, drie groeperingen tegen elkaar vechten en het chaos is (Vragenlijst CGVS punt 3.5).

Ook op het CGVS geeft u aan ‘een toevallig slachtoffer’ te zijn geweest en u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was waardoor u zwaar gewond raakte, in coma viel en pas in Italië terug bij bewustzijn kwam (CGVS p.7). Tot daar loopt uw relaas gelijk met hetgeen u op DVZ heeft verklaard. Doch, dan verklaart u op het CGVS plots dat u tijdens uw verblijf in Italië in een persoonlijk conflict verwickeld geraakte met de consul die u dan uiteindelijk door twee van diens neven in elkaar liet slaan, een conflict dat ook impact heeft in Libië, hebt u het over achterneven met dezelfde naam die tot verschillende milities behoren en waardoor u gepest werd omdat jullie dezelfde achternaam dragen, vermeldt u problemen met ene A. A., een lid van Al Wifaq, door wie u sinds 2017/2018 werd lastiggevallen en heeft u het over vernederingen wanneer u zich, die in een regio woonde onder controle van Haftar, naar een ander deel van de regio begeeft waar anderen het voor het zeggen hebben (CGVS p.3,6,8,9). U hier dan ook mee geconfronteerd antwoordt u ‘hoe zou ik het zeggen, in het eerste gesprek voelde ik me niet goed, de persoon die voor me zat gaf me geen goed gevoel, moest ik het verteld hebben zou hij me zeggen je liegt’ (CGVS p.10). Bovendien was u op het tijdstip van uw gesprek op DVZ hier pas recent toegekomen, nam u veel medicatie en was u de enige die daar door twee personen werd gehoord en voegt u toe ‘als u terugkijkt naar mijn verklaringen, veel ja en neen, ik heb niet veel gezegd’ (CGVS p.10). Uw uitleg kan echter totaal niet volstaan om al deze omissies goed te praten. Het CGVS kan er voor een stuk in meegaan dat u tijdens zo’n voorbereidend gesprek nog onder de indruk bent van alles wat er u overkomen is en onderschat evenmin de stress die een dergelijke procedure voor de betrokken persoon met zich mee kan brengen, doch is het totaal niet geloofwaardig dat u het bij DVZ louter hebt over uw medische problematiek terwijl u nu in kader van uw persoonlijk onderhoud met tal van persoonlijke problemen op de proppen komt, temeer u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u bij DVZ de essentie van uw motieven had kunnen aangeven, wat u volmondig beaamde (CGVS p.3, 10). Dat uw medische problematiek voor u het meest belangrijke is, daar kan het CGVS in meegaan, doch dat u op geen enkel moment ook maar naar enig persoonlijk probleem buiten deze medische problematiek refereert, kan niet aanvaard worden.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft verweerder wel degelijk gemotiveerd aangaande de op het CGVS opgeworpen vrees voor vervolging wegens de problemen met de neven van de consul en het lidmaatschap bij milities en het criminele gedrag van familieleden. Verweerder acht deze vrees evenwel terecht ongeloofwaardig gezien verzoeker deze persoonlijke problemen plots heeft opgeworpen op het CGVS zonder dat hij erin slaagt deze omissie bij de DVZ te verschonen.

Verzoeker voert aan dat hij op het CGVS heeft aangegeven waarom hij er bij de DVZ niet over heeft kunnen praten en wijst in het verzoekschrift bijkomend op mogelijke geheugenproblemen wegens de

traumatische gebeurtenissen in Libië en Italië alsook op zijn psychische klachten die na het gehoor bij de DVZ werden geconstateerd. In zijn aanvullende nota benadrukt verzoeker zijn medische problemen en voert aan dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat hij medisch werd opgevolgd en medicatie werd voorgeschreven waarbij tevens wordt aangestipt dat hij op dat moment bij de DVZ geen juridische bijstand had gekregen.

Verzoeker kan evenwel niet overtuigen. In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman bij de DVZ met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ, temeer hij ten overstaan van het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat hij de essentie van zijn vluchtmotieven heeft kunnen aangeven zonder enigszins gewag te maken van moeilijkheden omwille van medische problemen of het gebrek aan een raadsman (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker ondanks zijn medische problemen wel omstandige verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ over zijn vrees wegens de veiligheidssituatie in Libië. Verzoeker werd bij de DVZ bovendien na zijn uiteenzetting omtrent de redenen voor zijn vertrek uit Libië nog uitdrukkelijk gevraagd waarom hij nu ook niet zou kunnen terugkeren naar Libië alwaar verzoeker wederom slechts melding maakte van de gevaarlijke situatie in Libië zonder enigszins persoonlijke problemen aan te halen (Vragenlijst van 9 augustus 2022, vraag 3.5).

De Raad stipt aan dat in deze omstandigheden van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, te meer sprake zou zijn van persoonlijke problemen. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Waar verzoeker meent dat hem geen of geen meerdere vragen werden gesteld over zijn problemen met twee gevaarlijke militieleden van Al Far en over zijn achterneven met dezelfde achternaam die tevens militieleden zijn, kan hij niet gevolgd worden. Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker wel degelijk vragen werden gesteld omtrent de consul, diens profiel en de specifieke problemen in dit verband en de omvang ervan (persoonlijk onderhoud, p. 3, 4, 9). Ook werd verzoeker concreet bevraagd over zijn achterneven en hun betrokkenheid bij milities en de mogelijke implicaties hiervan voor hem (persoonlijk onderhoud, p. 6, 9).

Omtrent verzoekers vrees wegens de betrokkenheid van zijn achterneven bij milities moet de Raad nog opmerken dat verzoeker geen gewag maakt van problemen die zijn achterblijvende familie in Libië, waaronder zijn vader en broer met dus dezelfde achternaam, zouden hebben ervaren. Meer nog, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zijn naaste familieleden waarmee hij contacten onderhoudt, buiten een erfeniskwestie, geen persoonlijke problemen kennen in Libië (persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker voegt aan zijn aanvullende nota een nieuwsartikel bij om aan te tonen dat er wel degelijk naamgenoten lid zijn van een gewapende militie zodat dit artikel zijn verklaringen bevestigt, maar kan – mede in acht genomen dat dezelfde namen in de Arabische context niet ongebruikelijk zijn – hiermee geen afbreuk doen aan de vaststelling dat overige familieleden met dezelfde achternaam geen problemen ervaren. Zodoende kan verzoeker niet overtuigen dat hijzelf wegens dezelfde achternaam als voormelde achterneven problemen zou kunnen hebben die een gegronde vrees uitmaken in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat verzoekers houding overigens niet strookt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en er niet meer naar te kunnen terugkeren. Verzoeker liet immers na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in zowel Italië als in Frankrijk (Verklaring DVZ van 9 augustus 2022, p. 11; persoonlijk onderhoud 4-5). Dergelijke houding getuigt niet van een dringende nood aan internationale bescherming en doet

afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van de opgeworpen vrees. Van een persoon die zijn land van origine verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich in het eerste veilig land waar mogelijk beroept op internationale bescherming en dat de vaststelling dat hij dit niet gedaan heeft, niet alleen de ernst van hun vrees maar tevens ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt.

In acht genomen wat voorafgaat kan de Raad geen geloof hechten aan de opgeworpen problemen van verzoeker - die geenszins zelf politiek actief is (Vragenlijst van 9 augustus 2022, vraag 3) - met de neven van de consul die militieleden zijn noch wordt enige beschermingsnood aannemelijk gemaakt wegens het lidmaatschap bij milities van familieleden met dezelfde achternaam.

Daarnaast wijst de Raad nog op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

'Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u vermeldt dat een oom, A. H. H., vóór 2011 ambassadeur was en hij voor de revolutie tot het regime van Khadaffi behoorde, sinds 2011 is hij een normaal man, zo geeft u aan (CGVS p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat deze oom op geen enkel moment een invloed heeft gehad op uw vertrek uit het land en bijgevolg wordt dit gegeven niet verder meegenomen in de beoordeling van het CGVS. Ook wat betreft uw verklaring dat een aantal maanden geleden twee familieleden werden vermoord dient aangestipt dat u zelf aangeeft dat ze zonder reden werden gedood en dat u; los van het feit dat u dit niet aantoon, nergens aannemelijk maakt dat dit op een of andere manier met u in verband staat (CGVS p.8).

Verzoeker brengt geenszins argumenten bij die voorgaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten.

Waar in het verzoekschrift verweerder een subjectieve beoordeling wordt verweten moet de Raad nog vaststellen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal subjectief zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context alsook op de beschikbare landeninformatie. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

"Uw raadvrouw wijst nog op het gegeven dat u symptomen heeft van PTSD, zoals nachtmerries en slaapproblemen. Dient in dezer te worden opgemerkt dat u zelf aangeeft twee à drie keer naar een psycholoog te zijn geweest doch u, sinds u hier bent beginnen werken, niet meer bent geweest (CGVS p.10-11). Bovendien hebben er zich, en zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd opgemerkt, geen problemen voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud en moest u medische redenen willen invoeren, u zich hiervoor tot de geijkte procedure dient te richten. De overige door u neergelegde stukken doen hieraan geen afbreuk daar ze betrekking hebben op uw identiteit/ nationaliteit en uw fysieke medische problematiek, elementen die hier niet ter discussie staan. De video van uw verblijf in een ziekenhuis in Italië werd niet bekeken door het CGVS daar deze opname en behandeling hier niet ter discussie staat. Volledigheidshalve dient aangestipt, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u zich voor de medische problematiek dient te richten tot de geijkte procedure."

Verzoeker benadrukt zijn medische problemen die in casu niet ter discussie staan en voegt bijkomende stukken toe aan zijn aanvullende nota doch laat voorgaande motieven, die de Raad integraal bijtreedt, ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de aangehaalde problemen niet gegrond werden bevonden en verzoeker deze motieven niet heeft kunnen weerleggen. Verzoeker reikt verder geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de humanitaire situatie in Libië, dient gewezen te worden op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Libië het risico loopt om niet in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Libië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet kan rekenen op zijn familiaal netwerk in Libië. Verzoeker ouders wonen immers, samen met drie zussen van verzoeker, nog steeds in hetzelfde huis in Libië waarbij moet opgemerkt worden dat verzoekers vader een pensioen ontvangt en verzoekers moeder nog steeds leerkracht is (persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken dit gelet op het loon van zijn moeder en het gegeven dat zij een boomgaard hebben (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Waar verzoeker stelt bijzonder kwetsbaar te zijn en een bijzonder risico te lopen om blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen wegens zijn gezondheidsproblemen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers medische problematiek, die geenszins wordt betwist, geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt bijkomend vast dat verzoeker in casu geenszins aantoonde dat hij omwille van zijn medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd, te meer hij via de Libische overheid wel de nodige medische opvolging verkreeg in Italië (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Libië, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of

gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripolitanië in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië/Tripoli dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021 bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2011, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanië. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022). In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat tussen maart en eind augustus 2022 er 12 incidenten plaatsvonden waarbij 23 burgerdoden vielen.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Cairo werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

Verweerder wijst er in zijn bestreden beslissing op dat op 26 en 27 augustus 2022 aan Bashagha gelieerde gewapende groepen probeerden de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens verweerder dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

In de COI Focus gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022 wordt de recente situatie in Tripoli besproken en geconcludeerd wat volgt: *“De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen. Desondanks is er nog steeds gevaar voor toekomstige incidenten in en rond de hoofdstad. De geciteerde analisten zijn pessimistisch en achten de kans op toekomstig geweld groot. De meeste doden en gewonden zijn leden van de gewapende militias in Tripoli, maar er zijn ook burgerslachtoffers gevallen. Het geweld was zo plots en hevig dat burgers tussen de fronten zijn geraakt. Ook burgerdoelwitten kwamen onder vuur te liggen en de geleden materiële schade is aanzienlijk.”*

De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië wat volgt: *“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.*

Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder zich slechts heeft gebaseerd op één rapport van september 2022 en één enkel kwalitatief criterium (aantal burgerslachtoffers) om de huidige veiligheidssituatie te beoordelen, moet de Raad vaststellen dat verzoeker hiermee volledig voorbijgaat aan verweerders omstandige analyse die gebaseerd is op verschillende bronnen waaronder het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, de COI Focus Libië, *De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022* van 26 september 2022, de COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022 en IMO, DTM Libya , IDP and Returnee Report Round 41 van februari-april 2022.

Door zich slechts te focussen op één enkel rapport, één enkel kwalitatief criterium en daarnaast te betogen dat het Algemeen Ambtsbericht dateert van september 2021 kan verzoeker geen afbreuk doen aan verweerders globale analyse die steun vindt in verschillende rapporten en gebaseerd is op recente informatie.

De door verzoeker beschreven situatie in Libië ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd.

Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat er ten gevolge van de conflicten in Libië nog landmijnen zijn, wat nog steeds leidt tot slachtoffers, wordt dit niet betwist, doch dit heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat het geweldsniveau dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid leidt tot een nood aan internationale bescherming.

Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen, en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient tevens rekening gehouden te worden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers gedaald is, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt.

Waar tevens wordt gewezen op informatie uit augustus 2022 en de gevechten die op 23 en 25 september uitbraken, dient beklemtoond te worden dat de recente situatie in Tripoli in rekening werd gebracht in de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is, doch nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, doch wel dat er geen sprake is van een dergelijke hoge mate van het

willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad concludeert aldus dat de door verzoeker aangehaalde landeninformatie niet meer dan een voortzetting van de in de bestreden beslissing beschreven situatie in de regio Tripoli betreffen, namelijk dat daar nog steeds gevechten plaatsvinden en waarbij, in voorkomend geval, de burgerbevolking in gevaar wordt gebracht. Deze informatie acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er bij de huidige stand van zaken geen sprake is van een *"uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980"*. Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48 § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"* niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu kan gewezen worden op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Zo dient in dit kader opgemerkt dat uw familie nog steeds in jullie huis in Al Zawiya woont, uw moeder geeft les in de school vlakbij uw huis, uw zus studeert nog steeds geneeskunde aan de universiteit van Al Zawiya en uw beide jongere zussen gaan naar school. U broer studeert aan de universiteit van Sabrata (CGVS p.5). Hieruit blijkt duidelijk dat u, ook al bent u minder mobiel, een netwerk heeft in uw land op hetwelk u kan terugvallen en dat u kan bijstaan moest u hier nood aan hebben. Daarenboven kan uit deze verklaringen worden afgeleid dat uw familieleden gewoon verder gaan met hun leven zodat het CGVS geen reden ziet waarom dit in uw hoofde niet het geval zou zijn temeer, en hier herhaalt het CGVS zichzelf, u kan rekenen op hulp en bijstand van een netwerk."

Door in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota slechts zijn gezondheidsproblemen te benadrukken en te beklemtonen dat hij minder mobiel is, kan verzoeker, die er tevens ondanks zijn psychische klachten en beenletsel in slaagde vanuit Italië verder te reizen naar Frankrijk en België (persoonlijk onderhoud, p. 4-5) en ter terechtzitting aangeeft in België te (kunnen) werken, geen ander licht werpen op bovenstaande terechte bevindingen, te meer niet wordt aangevoerd laat staan aangetoond dat verzoeker niet verder zou kunnen opgevolgd worden in zijn land van herkomst of dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

Er liggen zodoende geen persoonlijke omstandigheden voor die voor verzoeker het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU